

Panium – číslo jedna

Kapitola jedenáctá

Jeff Pippenger

2025-02-25

Po nějakou dobu jsme soustředovali svou pozornost na skryté dějiny Daniela 11,40 a v posledních týdnech Pán obrátil naši pozornost k verši 27:

Srdce obou těchto králů bude nakloněno ke zlému a u jednoho stolu budou mluvit lež; avšak neuspějí, neboť konec přijde až v ustanoveném čase. Daniel 11,27.

Zpočátku jsem si nebyl jist podrobnostmi — kdy, kde a kdo seděl u toho stolu a mluvil jeden druhému lži — avšak tyto otázky jsou nyní předmětem přezkoumání. V průběhu několika posledních sobot jsem se při práci s těmito verši dopustil několika chybných kroků. Avšak skrze to, co pokládám za prozíravé vedení, se spojenectví představená ve verších 13–15, symbolizovaná Cesarejí Filipovou, začala rozkrývat. Ačkoli některé prvky dosud vyžadují upřesnění, věřím, že Pán odňal z těchto veršů svou ruku, aby zjevil jejich význam.

Toto porozumění se vykrystalizovalo bezprostředně po loňském sobotním zoomovém setkání. O týden dříve mě zaujala spleť souhra dějin ve verších 10–15. Napsal jsem a odeslal několika lidem textovou zprávu, v níž jsem nastínil své úvahy, a požádal jsem, abych je mohl v pátek večer sdílet. Pokoušel jsem se uspořádat otázky obsažené v těchto verších, přesvědčen, že se v nich skrývá něco hluboce významného. Tak tomu je, ale nebylo to to, co jsem zpočátku navrhoval. Navzdory mým klopýtáním během uplynulého týdne a půl, když jsem zápasil s tímto oddílem, rozpoznávám známou prozíravost. Pán odpečetel zvláštní, životně důležitou pravdu. Jakmile je lidský prvek plně odhalen a odložen stranou, ukazuje se pravda—otevřená Lvem z pokolení Judova—ještě hlubší, než jsem chápal.

Verše pět až devět

Putin jako král jihu zrcadlí Ptolemaia, který zvítězí ve válce na Ukrajině, čímž se naplní verš 11. Historicky naplnilo tento verš vítězství Ptolemaia IV. Filopatora v bitvě u Rafie, které předobrazuje Putinův bezprostředně blízký úspěch. Verše 5–9 obšírně a s pečlivou přesností načrtávají dějiny, jež předznamenávají 1 260leté panství papežství (538–1798). Těmito podrobnostmi jsme se v minulosti opakovaně zabývali, a proto zde vyzdvihneme jedno prorocké mezní znamení naplněné ve verších 5–9 a odražené v období let 538 až 1798.

Toto období začalo smlouvou mezi jižním ptolemaiovským královstvím a severním seleukovským královstvím, zpečetěnou tím, že jižní král dal svou dceru za manželku severnímu králi. Tento svazek zahájil sedmileté období, které skončilo, když jižní král vpadl na sever, odvedl severního krále jako zajatce do Egypta a zajatý král později zemřel po pádu z koně.

Porušená smlouva

Invaze vzešla z porušené smlouvy. Po začátku sedmiletého období severní král odložil svou první manželku, aby pojal za manželku jižní princeznu a zajistil tak smlouvu. Později jižní manželku zapudil a znovu dosadil svou původní královnu. To podnítilo první královnu k tomu, aby dala popravit jižní královnu i její doprovod, což rozlítlo rodinu jižní královny v Egyptě.

S prorockým rozlišováním lze sedm let chápat jako dvě období po třech a půl letech, jak to ilustrují tři a půl roku před křížem a po kříži, které společně představovaly týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu. Tři a půl se rovněž rozpoznává v kletbě sedmi časů vykonané nad severním královstvím Izraele od roku 723 př. Kr. až do roku 1798. Těchto sedm časů je rozděleno do dvou období po tisíci dvou stech šedesáti letech, přičemž středním bodem je rok 538. Tato znázornění sedmičky rozdělené do dvou období po třech a půl nejsou náhodná, jsou záměrná.

V rozdělení týdne Kristus potvrdil smlouvu; kříž představuje střed, a tímto způsobem označuje Krista, který osobně předkládal poselství po dobu tří a půl roku, po němž následovali Jeho učedníci, kteří předkládali poselství po tutéž dobu. V sedmi časech proti severnímu království rozděluje rok 538 dějiny na období, kdy pohanství pošlapávalo svatyni a zástup, po němž následovalo papežství, pošlapávající svatyni a zástup po stejnou dobu. V prorocké symbolice je „sedm“ vyjádřeno třemi a půl, což je dále vyjádřeno čtyřiceti dvěma měsíci, třemi a půl dny nebo roky, tisícem dvěma sty šedesáti, dvaceti pěti dvaceti a časem, časy a polovinou času. V kontextu jsou všechny tyto údaje zaměnitelné.

Smlouva uzavřená mezi Ptolemaiovským královstvím, ovládaným potomky Ptolemaia I. (jednoho z generálů Alexandra Velikého), kteří ovládali Egypt, a Seleukovskou říší, ovládanou potomky Seleuka I. (dalšího z Alexandrových generálů), kteří ovládali velkou část Blízkého východu včetně Sýrie, ukončila roku 253 př. Kr. druhou syrskou válku. Válka začala o sedm let dříve, roku 260 př. Kr. Sedm let po ratifikaci této smlouvy byla roku 246 př. Kr. porušena. Čtrnáct let, rozdělených do dvou sedmiletých období. První polovina je válka a druhá polovina je mír. Těchto čtrnáct let začíná druhou syrskou válkou a končí třetí syrskou válkou. Tento druh symetrie v dějinách je ještě zdůrazněn, když si uvědomíme, že tyto dějiny jsou představeny ve verších pět až devět jedenácté kapitoly. Smlouva a její porušení jsou středem pozornosti těchto veršů i dějin, které je naplnily.

To je v souladu s papežskou nadvládou v letech 538 až 1798. Ke konci tohoto období uzavřel Napoleon Bonaparte smlouvu s Vatikánem. S odvoláním na porušení Tolentinské smlouvy z roku 1797 ze strany Vatikánu vyslal Napoleon roku 1798 generála Berthiera, aby zajal papeže. Papež zemřel ve Francii roku 1799. Toto období 1 260 let je podrobně popsáno ve verších 31–39.

Dějiny veršů 5–9 jsou paralelou k dějinám veršů 31–39 a poskytují v Danieli 11 dvě svědectví. Obě linie sdílejí totožné prorocké mezníky a odhalují dynamiku mezi králi jihu a severu. Každé období je symbolizováno třemi a půl lety a vrcholí tím, že král jihu zvítězí, zajme krále severu a odvede ho do jižní země, kde oba severní králové umírají. V obou případech se král jihu, jak text uvádí, vrací s kořistí:

A také odvede do zajetí do Egypta jejich bohy i jejich knížata a jejich vzácné nádoby ze stříbra a ze zlata; a bude trvat více let než král severu. Daniel 11,8.

Pro Ptolemaia to byl poklad dříve uloupený severním králem; pro Napoleona to bylo bohatství Vatikánu vydrancované a odvezené do Francie. Tyto dvě linie svědectví naznačují, že smrt severního krále je symbolizována pádem z koně. Ve Zjevení 17 žena jedoucí na šelmě představuje katolickou církev:

I odnesl mne v duchu na poušť; a uviděl jsem ženu sedět na šelmě šarlatové barvy, plné jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů. Zjevení 17,3.

Šelma, na níž jede, jsou Organizace spojených národů. Zjevení 17 popisuje její navrácení k moci po smrtelné ráně roku 1798. Jako osmé království znovu nastoluje svou vládu, symbolizovanou jízdou na šelmě:

A ta žena, kterou jsi viděl, je to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,18.

Smrtelná rána z roku 1798 byla předobrazena ve verších 5–9, když severní král spadl z koně a zemřel. Tyto dva řádky v Danielovi 11 probíhají souběžně s verši 41–45. Nedělní zákon v USA, vyznačený ve verši 41, zahajuje závěrečnou jízdu papežství na šelmě — období odražené v těchto dvou řádcích. Když Ellen Whiteová poznamenává, že „velká část dějin“, jež se naplnily v Danielovi 11, „se bude opakovat“, verše 5–9 a 31–39 se shodují s verši 41–45.

Pouze čtyřicátý verš

Od verše 31 až po verš 45 stojí mimo prorocké období tři a půl dne pouze verš 40. Představuje jedinečné dějiny v rámci závěrečné třetiny Danielových 45 veršů. Ve verši 16 se dějiny pohanského císařského Říma odvíjejí prostřednictvím čtyř vládců — Pompeia, Julia Caesara, Augusta Caesara a Tiberia Caesara. Augustovo vítězství v bitvě u Actia roku 31 př. Kr. zahájilo 360leté panství císařského Říma a naplnilo tak „čas“ ve verši 24:

Pokojně vejde i do nejurodnějších krajů provincie a učiní to, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozdělí mezi ně kořist, lup i bohatství; ano, bude strojit své úklady proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11:24.

Po Aktiu učinil Řím z Egypta roku 30 př. Kr. provincií. O tři sta šedesát let později, roku 330, přesunul Konstantin hlavní město říše z Říma do Konstantinopole. Tento „čas“ se prorocky shoduje s 1 260 lety papežské vlády a se 7 lety ve verších 5–9.

Od verše 16 dominuje pohanský císařský Řím až do verše 30; toto období zahrnuje společenství Makabejských s Římem i linii Kristovu. Verše 16–30 však odpovídají veršům 31–39 a 41–45. V posledních třiceti verších 11. kapitoly Danielovy se tak objevuje souvislá prorocká linie — s výjimkou verše 40, kde je „čas konce“ vyznačen roky 1798 a 1989.

S drobnými výjimkami ve verších 2 a 3 — kde poslední z osmi prezidentů přechází k ovládnutí deseti králů Organizace spojených národů — se první dva verše shodují s veršem 40 a představují nedělní zákon a přechod od šestého k sedmému a osmému království. Verše 3 a 4 se shodují s veršem 45 a s Danielem 12,1 a zobrazují vzestup a pád řeckého království, souběžně se zřízením a zánikem papežství ve verších 41 až Daniel 12,1. Jak žena, tak i šelma, na níž jede, končí bez pomoci, čímž rámuje začátek a konec Daniela 11 mimo dějiny verše 40. Alexandr Veliký

symbolizuje Organizaci spojených národů, smilníci s nevěstkou z Týru (králem severu od verše 41 dále), kteří jsou oba jak šelmou, tak drakem.

Verše devět a deset

Verše 5–9 končí v čase konce roku 1798, zatímco verš 10 označuje rok 1989. Období mezi verši 9 a 10 — od roku 1798 do roku 1989 — tedy představuje zjevenou část verše 40 a uvádí jeho skryté dějiny. Pro upřesnění: téměř každý verš v Danieli 11 odráží vládu papežství od roku 538 do roku 1798. Verš 40 zahrnuje období od roku 1798 až po nedělní zákon v USA. Verše 6–9 jsou předobrazem papežské éry, zatímco verš 10 předjímá rozpad SSSR v roce 1989. Verše 11–15 tedy zahrnují období od roku 1989 až po nedělní zákon, jak je znázorněno ve verších 16, 31 a 41.

Verš 40 je rozdělen na dvě části. První, od roku 1798 do roku 1989, začíná i končí „časem konce“. Druhá polovina začíná v roce 1989, kde první polovina končí. Verše 1 a 2 označují sled prezidentů počínaje rokem 1989, v souladu s druhou částí verše 40. Verš 11 vyznačuje počátek války na Ukrajině v roce 2014, zatímco verš 12 zdůrazňuje důsledky, které na sebe vítězný král jihu přivádí. Verš 13 se blíží naplnění, avšak zde podotýkáme, že verš 11 spadá do druhé části verše 40 — po roce 1989, avšak před nedělním zákonem (verš 41).

Verše 13–15 ukazují na bitvu u Pania roku 200 př. Kr., tedy na rok, kdy pohanský Řím začal v souvislosti s touto bitvou uplatňovat svůj vliv na lidské záležitosti. Jelikož k tomu došlo dávno před Pompeyovým vstupem do Jeruzaléma ve verši 16, poskytuje to historický důkaz, který ztotožňuje verš 41 se zákonem o neděli ve Spojených státech amerických.

Každá prorocká linie a její dějinné naplnění v Danieli 11 spadá buď do dějin verše 40 (1798 až po nedělní zákon), anebo do úseku od verše 41 až po Daniel 12,1. Ze 45 veršů se verše 1, 2, 7–15 a 40 — celkem dvanáct — při vrstvení linie na linii vztahují k časové ose verše 40. Verš 40 se v roce 1989 rozděluje na dva úseky. Verše 1, 2 a 10–15 odpovídají jeho druhé polovině. Verše 1 a 2 sledují linii prezidentů v dějinách šelmy ze země, zatímco verše 10–15 znázorňují tři zástupné války organizované králem severu (papežskou mocí) od roku 1989 až po nedělní zákon. Tyto tři zástupné války začínají Spojenými státy, které jsou ve verši 40 označeny jako „vozy, lodě a jezdci“.

Budeme pokračovat v příštím článku.